

[Kofod-Svendsen]

have ønsket en besparelse, men hvor andre syntes, at man skulle bruge lidt mere, og dér har vi så til gengæld bøjet os og ikke manifesteret et stærkt spareønske. Sådan har det været under en ramme af ansvarlighed, hvor det endelige resultat måtte være præget af økonomisk ansvarlighed.

Der har været en vilje til at lytte til hinanden, der har ikke været et flertal, der hele tiden skulle køre et mindretal ned. Man har været klar over, at vi alle sammen har et legitimt ønske om, at der, når vi præsenterer det færdige resultat, er noget, hvor vi er blevet imødekommet, og at andre partier tilsvarende kan sige, at de er blevet imødekommet. Den holdning vil jeg gerne ved denne lejlighed kvittere for.

Inden jeg går over til at kommentere nogle enkelte forslag, vil jeg sige, at jeg med interesse lyttede til den ordførertale, hr. Lykketoft holdt. Jeg er faktisk ked af, at jeg ikke havde den tale f.eks. for et par år siden, da der blev indgået et finanslovsforlig, hvor Socialdemokratiet ikke var med, og hvor Kristeligt Folkeparti blev kritiseret for, at vi ikke havde gjort nok på et område, og at vi havde svigtet dér.

Jeg husker, at vi arbejdede med et renere huslejebegreb, og f.eks. syntes vi ej heller for to år siden, at man skulle have boligstøtte til fællesantennen. Jeg husker et par Socialdemokrater – det var ikke hr. Lykketoft, men hr. Lykketofts kollegaer – der kritiserede Kristeligt Folkeparti voldsomt for det manglende sociale sindelag; da ville jeg have været glad for at have hr. Lykketofts tale, som jeg så kunne have citeret, da de pågældende var meget nidkære i deres spørgsmål til Kristeligt Folkeparti.

Men jeg synes, at den tale, hr. Lykketoft holdt, meget godt skitserede de politiske vilkår, der gælder, at når man er inde i en forhandling, kan man naturligvis ikke få alt gennemført. Vi ved jo alle sammen, at der er noget, der hedder at tage det sure med det søde. Det kniber lidt for SF at lære det, men jeg håber, at de lærer det engang. Det kniber også for Fremskridtspartiet at lære det; de lærte det én gang for et par år siden, men siden har det knebet at holde fast ved den lærdom. I stedet for at man, når man vælger at stå udenfor, holder disse meget bombastiske taler, vil jeg mane alle dem, der af en eller anden grund vælger ikke at gå ind i et forlig, til besindighed og til at læse hr. Lykketofts tale.

Jeg tror, at vi alle kan pege på enkelte punkter, hvor vi synes, det kunne have været bedre. Vi har en hensigtserklæring på aktiveringsområdet – og jeg vil komme lidt mere ind på det under den generelle debat i morgen – og jeg tror, at alle vi, der har indgået den aftale, faktisk mener det alvorligt, at vi til januar skal sætte os sammen for at udmønte de mange ideer, som vi alle har haft om, hvordan vi kan konvertere den passive indsats til en aktiv beskæftigelsesindsats.

Jeg tror også, vi er klar over, at det er svære at realisere det end at holde store taler om det og skrive nogle vældige artikler; det engagement har SF, men det har vi andre faktisk også. Vi kan være af lidt forskellig mening, om det skal være på den ene eller den anden måde, men jeg tror, at alle partier, også Fremskridtspartiet, har et ægte ønske om, at vi får flere i arbejde. I stedet for at monopolisere det og især fremhæve sig selv ville det være langt bedre for de ledige, at vi talte lidt mindre om det og så til januar hver især udfoldede vores maksimale kreativitet for at få flere i arbejde.

Der var et område, som vi lagde meget vægt på under forhandlingerne, og hvor jeg synes, vi er kommet til et godt resultat, og det er på friskoleområdet, både de frie grundskoler og de frie kostskoler. For de frie grundskoler fik vi forhøjet tilskudsprocenten fra de 69½, der lå i finanslovsforslaget, til 72, og det er vi meget godt tilfredse med. Vores endelige mål er, at vi kommer op på en tilskudsprocent på 75, men det nåede vi ikke denne gang. Dér har vi så noget at kæmpe videre for, når der skal laves finanslov om et år, for det synes vi er den rigtige tilskudsprocent.

Vi er glade for, at vi fik afvist besparelsen på de frie kostskoler. Jeg vil gerne sige til Det Radikale Venstre, at det er jo en sag, som vi også var meget optaget af, da vi havde en KVR-regering. Vi havde et meget stærkt ønske om, at vi fik gjort kommunerne medansvarlige for finansieringen af elevernes ophold på efterskole. Vi er meget glade for det engagement, som Det Radikale Venstre nu har udfoldet, men jeg må minde om, at da Kristeligt Folkeparti stillede forslag, var den daværende radikale kulturminister jo ikke særlig positiv; som man kan se af de grønne hæfter, blev forslaget direkte afvist af hr. Ole Vig Jensen.